Dosarul nr.3-2947/2022

Republica Moldova
H O T Ă R Î R E
În numele Legii

26 iunie 2025 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău (sediul Centru)
Instanţa compusă din
Preşedinte de şedinţă, judecător Vitalii Ciumac
Grefier Aliona Busuioc

examinînd în şedinţă de judecată publică acțiunea depusă de avocatul Marin Domente în interesele lui Sergiu Roibu împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General pentru Situații de Urgență privind anularea Ordinului nr.111ef cu privire la suspendarea raportului de serviciu și achitarea plăților,

A C O N S T A T A T :

Argumentele participanților la proces:

La data de 30 noiembrie 2022, avocatul Domente Marin, acționând în interesele lui Sergiu Roibu, a depus cerere de chemare în judecată împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, solicitând:

- anularea Ordinului nr. 111ef din 08.09.2022 privind suspendarea raportului de serviciu, precum și achitarea drepturilor salariale pentru perioada de absență forțată de la muncă.

În motivarea acțiunii, se indică faptul că, la data de 08.09.2022, a fost emis Ordinul nr. 111ef. privind suspendarea raportului de serviciu al căpitanului serviciului intern Roibu Sergiu, prin care s-a dispus suspendarea raportului său de serviciu începând cu data de 09.09.2022 și până la rămânerea definitivă a hotărârilor judecătorești. Suspendarea a fost dispusă în temeiul art. 53 lit. c) din Legea nr. 158-XVI din 4 iulie 2008 privind funcția publică și statutul funcționarului public, precum și al art. 76 lit. g) din Codul muncii.

La data de 11.10.2022, prin cererea prealabilă înregistrată cu nr. R-158/22, a fost contestat Ordinul nr.111ef din 08.09.2022 privind suspendarea raportului de serviciu. Prin scrisoarea nr.19/7-R-158/22 din 31.10.2022, recepționată la data de 01.11.2022, autoritatea emitentă a refuzat satisfacerea cererii prealabile.

Partea reclamantă consideră că Ordinul nr. 111ef din 08.09.2022 este ilegal și emis în mod abuziv. În susținerea acestei poziții, menționează că emitentul a fundamentat ordinul contestat pe două norme legale, și anume art. 53 lit. c) din Legea nr. 158-XVI din 4 iulie 2008 privind funcția publică și statutul funcționarului public și art. 76 lit. g) din Codul muncii.

Analiza existenței unor suspiciuni serioase și rezonabile privind legalitatea unui act administrativ individual se realizează prin raportare la exigențele principiului legalității, care se impune autorității publice, și anume: existența unei baze legale, respectarea regulilor ce

guvernează activitatea administrației publice, precum și respectarea legilor generale. În ceea ce privește împrejurările de fapt sau de drept a căror proiecție asupra actului administrativ poate genera o îndoială serioasă cu privire la legalitatea acestuia, cu titlu exemplificativ pot fi reținute: nemotivarea actului administrativ individual, emiterea unui act contrar dispozițiilor legale, exercitarea dreptului discreționar cu erori evidente, precum și lipsa proporționalității intervenției puterii publice asupra drepturilor recunoscute de lege.

Referitor la aplicabilitatea prevederilor art.53 lit.c) din Legea nr.158-XVI din 4 iulie 2008, partea reclamantă consideră necesar a sublinia că, prin Hotărârea Curții Constituționale nr. 6 din 03 martie 2016 privind excepția de neconstituționalitate a art. 53 lit. c) din Legea nr. 158-XVI și a art. 76 lit. g) din Codul muncii, Curtea Constituțională a statuat neconstituționalitatea dispoziției legale menționate, în forma sa inițială, aceasta fiind ulterior modificată prin condiționarea aplicabilității sale.

În considerentele hotărârii menționate, Curtea Constituțională a reținut: „90. Curtea reține că, potrivit Codului muncii, suspendarea operează doar în situația în care cauza penală este trimisă în instanța de judecată, iar infracțiunea este incompatibilă cu munca prestată, însă Legea nr. 158 din 4 iulie 2008 dispune suspendarea chiar de la etapa recunoașterii în calitate de bănuit și în lipsa existenței unui raport de cauzalitate între activitatea desfășurată și infracțiunea săvârșită".

Totodată, Curtea a constat că: „93. Spre deosebire de art. 76 lit. g) din Codul muncii, la aplicarea art. 53 lit. c) din Legea nr. 158 din 4 iulie 2008 aprecierea temeiului de suspendare a raporturilor de muncă rămâne la discreția autorității publice, aceasta nefiind obligată în vreun fel să țină cont de legătura intrinsecă a presupusei infracțiuni comise cu funcția pe care o exercită funcționarul public.

94. În acest sens, Curtea menționează că simplul fapt că persoana a fost recunoscută în calitate de bănuit pentru săvârșirea unei infracțiuni extrinsecă raporturilor sale cu activitatea profesională pe care o desfășoară și autoritatea publică din care face parte nu poate constitui drept temei pentru suspendarea raporturilor de serviciu.

95. Curtea observă că prin efectul dispozițiilor legii contestate se produce un dezechilibru în defavoarea funcționarului public, în sensul că acestuia i se pot suspenda raporturile de muncă în cazul intentării oricărei cauze penale."

În aceste condiții, în opinia părții reclamante, contrar prevederilor legale menționate, precum și dispozițiilor art. 31 din Codul administrativ, potrivit cărora actele administrative individuale trebuie să fie motivate, Ordinul contestat nu conține nicio motivare de fapt sau de drept. De asemenea, sunt încălcate prevederile art. 118 alin. (2) lit. c) din Codul administrativ, care impun, în cazul actelor administrative defavorabile, descrierea succintă a procedurii administrative ce a stat la baza emiterii actului, precum și dispozițiile art. 118 alin. (3) din același cod, potrivit cărora motivarea completă este obligatorie, constituie parte integrantă a actului administrativ individual și condiționează legalitatea acestuia.

Astfel, coroborând cele expuse, inclusiv lipsa totală a motivării Ordinului contestat, partea reclamantă consideră că acesta este nu doar abuziv, ci și contrar legislației în vigoare, reprezentând o manifestare arbitrară a dreptului discreționar al autorității publice.

În ceea ce ține de aplicabilitatea art. 76 lit. g) din Codul muncii, partea reclamantă consideră necesar să menționeze că această normă ara caracter de blanchetă și urmează a fi aplicată în coroborare cu dispozițiile Codului de procedură penală. Astfel, art. 197 alin. (1) pct. 3) din Codul de procedură penală prevede că, în scopul asigurării ordinii stabilite de prezentul cod privind urmărirea penală, judecarea cauzei și executarea sentinței, organul de urmărire

penală, procurorul, judecătorul de instrucție sau instanța, conform competenței, sunt în drept să aplice față de bănuit, învinuit, inculpat alte măsuri procesuale de constrângere, cum ar fi suspendarea provizorie din funcție. Totodată, potrivit art. 200 alin. (3) din Codul de procedură penală, suspendarea provizorie din funcție o decide administrația instituției în care activează învinuitul ori inculpatul, în condițiile legii, la demersul procurorului care conduce, sau, după caz, efectuează nemijlocit urmărirea penală. Hotărârea administrației instituției de suspendare din funcție poate fi atacată la judecătorul de instrucție.

Partea reclamantă susține că normele legale imperative menționate conduc la concluzia reiterată privind ilegalitatea și caracterul abuziv al Ordinului nr. 111ef din 08.09.2022, în condițiile în care nu există niciun demers al procurorului de caz privind necesitatea suspendării raporturilor de muncă.

Suplimentar, având în vedere prevederile art. 76 lit. g) din Codul muncii, precum și statuările Curții Constituționale din Hotărârea nr. 6 din 03 martie 2016, se relevă că, la emiterea unui ordin de suspendare a contractului individual de muncă, conducătorul instituției nu se pronunță asupra vinovăției sau nevinovăției salariatului și nici asupra răspunderii sale penale, dar urmează să stabilească incompatibilitatea infracțiunii incriminate salariatului cu funcția deținută. Or, o asemenea analiză lipsește cu desăvârșire în cazul Ordinului contestat.

Partea reclamantă atrage atenția că potrivit art.75 alin.(4) din Codul muncii, suspendarea contractului individual de muncă, cu excepția cazurilor prevăzute la art.76 lit. a) și b) și art.78 alin.(1) lit.d[1]) și e), se face prin ordinul (dispoziția, decizia, hotărârea) angajatorului, care se aduce la cunoștința salariatului, sub semnătură sau prin altă modalitate care permite confirmarea recepționării/înștiințării, cel târziu la data suspendării. Astfel, norma imperativă stabilește două condiții cumulative pentru valabilitatea și legalitatea unui ordin de suspendare emis în temeiul art.76 lit. g) din Codul muncii: 1. aducerea la cunoștință a ordinului sub semnătură sau printr-o altă modalitate ce permite confirmarea recepționării/înștiințării; 2. aducerea la cunoștință cel târziu la data suspendării.

În speță, Ordinul contestat a fost adus la cunoștința salariatului cu mult după data suspendării raportului de serviciu, fapt ce confirmă, încă o dată, caracterul ilegal al acestuia.

Totodată, potrivit Legii nr. 288 din 16.12.2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, funcționarul public cu statut special este persoana angajată în cadrul aparatului central al MAI, al autorităților administrative sau al instituțiilor subordonate acestuia, care deține grade speciale și exercită atribuții corespunzătoare competenței entității din care face parte, în conformitate cu legislația în vigoare.

În conformitate cu art.42 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 288 din 16.12.2016, funcționarul public cu statut special are dreptul la salariu și la alte drepturi bănești stabilite de legislația în vigoare.

Potrivit art.90 din Codul muncii, (1) în cazul restabilirii la locul de muncă a salariatului transferat sau eliberat nelegitim din serviciu, angajatorul este obligat să repare prejudiciul cauzat acestuia. (2) Repararea de către angajator a prejudiciului cauzat salariatului constă în: a) plata obligatorie a unei despăgubiri pentru întreaga perioadă de absență forțată de la muncă într-o mărime nu mai mică decît salariul mediu al salariatului pentru această perioadă; b) compensarea cheltuielilor suplimentare legate de contestarea transferului sau a eliberării din serviciu (consultarea specialiștilor, cheltuielile de judecată ele); c) compensarea prejudiciului moral cauzat salariatului. (4) În locul restabilirii la locul de muncă, părțile pot încheia o tranzacție de împăcare, iar în caz de litigiu — instanța de judecată poate încasa de la angajator, cu acordul

salariatului. în beneficiul acestuia, o compensație suplimentară la sumele indicate la alin. (2) in mărime de cel puțin 3 salarii medii lunare ale salariatului.

Conform art.329 alin.(1) Codul muncii, angajatorul este obligat să repare integral prejudiciul material și cel moral cauzat salariatului în legătură cu îndeplinirea de către acesta a obligațiilor de muncă, în cazul discriminării salariatului la locul de munca sau ca rezultat al privării ilegale de posibilitatea de a munci, dacă prezentul cod sau alte acte normative nu prevăd altfel.

Potrivit art.330 alin.(1) lit.b) și f) Codul muncii, angajatorul este obligat să compenseze persoanei salariul pe care aceasta nu l-a primit, în toate cazurile privării ilegale de posibilitatea de a munci. Această obligație survine, în particular, în caz de eliberare ilegală din serviciu sau transfer ilegal la o altă muncă și reținere a tuturor plăților sau a unora din ele în caz de eliberare din serviciu.

Etapele procedurii administrative sunt reglementate de Titlul II, Cartea a II-a a Codului administrativ.

În temeiul art.70 alin.(1) Cod administrativ, dacă inițiază o procedură administrativă din oficiu, autoritatea publică informează în scris participant despre aceasta în decursul unui termen rezonabil, iar în temeiul art.44 alin. (2) Cod administrativ, dacă procedura administrativă implică necesitatea soluționării unei chestiuni cu privire la drepturile și obligațiile comune ale mai multor participanți sau drepturile și obligațiile participanților decurg din aceleași temeiuri de fapt sau de drept, participarea lor la procedura administrativă este obligatorie.

În sensul art.16 și art.137 Cod administrativ, dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci cînd aplică o dispoziție legală, astfel în exercitarea dreptului discreționar atribuit, aturitatea pubiică trebuie să acționeze cu bună-credință în limitele legal stabilite și cu respectarea scopului pentru care a fost atribuit. Dacă autoritatea publică poate decide discreționar și doar una din mai multe consecințe juridice este legală, atunci dreptul discreționar al autorității publice se reduce la alegerea consecinței juridice/soluției legale. Exercitarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare

În temeiul art.119 alin.(1) Cod administrativ, conținutul unui act administrativ individual trebuie să fie suficient de cert.

Astfel, partea reclamantă constată existența unor îndoieli serioase și rezonabile cu privire la legalitatea Ordinului contestat, întrucât planează suspiciuni temeinice asupra certitudinii și legalității acestui act administrativ individual. Mai mult, din motivarea unui act administrativ individual defavorabil, prin care se realizează o ingerință în drepturile persoanei, trebuie să rezulte în mod clar respectarea principiilor proporționalității, egalității de tratament și securității juridice, aspecte care nu se regăsesc în conținutul actului administrativ contestat. Lipsa unei analize complete a elementelor concrete și relevante privind operațiunile administrative desfășurate constituie un temei suficient pentru a pune sub semnul îndoielii legalitatea exercitării dreptului discreționar de către autoritatea publică.

Prin **referința** din 21.02.2023, autoritatea pârâtă – **Inspectoratul General pentru Situații de Urgență** – a solicitat instanței de judecată respingerea, ca neîntemeiată, a acțiunii în contencios administrativ formulate de către Roibu Sergiu. (f.d. 24-27)

În motivarea referinței, autoritatea pârâtă susține că acțiunea are un caracter declarativ și este lipsită de temei juridic, iar pretențiile formulate nu sunt susținute de probe pertinente, fiind întemeiate exclusiv pe argumente de ordin subiectiv.

Se menționează că, la data de 30.08.2022, în privința reclamantului a fost inițiată din oficiu o procedură administrativă, ca urmare a dobândirii de către acesta a calității procesuale penale de inculpat într-o cauză penală pornită pentru comiterea infracțiunii prevăzute de ***** din Codul penal.

În conformitate cu prevederile art. 70 și art. 94 din Codul administrativ, la data de 05.09.2022, în temeiul scrisorii IGSU nr. 19/9-1564 din 30.08.2022, reclamantul a fost invitat la sediul IGSU pentru a fi audiat și pentru a prezenta explicații relevante în vederea emiterii actului administrativ. Totodată, acesta a fost informat de către persoana responsabilă despre desfășurarea procedurii administrative și despre drepturile sale procedurale, scrisoarea respectivă fiind anexată la dosarul administrativ.

Autoritatea pârâtă susține că reclamantul nu a întreprins nicio acțiune în vederea formulării de obiecții sau a prezentării unor explicații care să justifice faptele examinate în cadrul procedurii administrative.

Referitor la motivarea ordinului de suspendare, pârâta arată că acesta corespunde în totalitate prevederilor art. 31 și art. 118–122 din Codul administrativ. Se subliniază că motivarea reprezintă operațiunea administrativă prin care sunt expuse considerentele de fapt și de drept ce justifică emiterea unui act administrativ individual, iar în cazul actelor discreționare, din motivare trebuie să rezulte punctele de vedere care au stat la baza exercitării dreptului discreționar, inclusiv raportarea la argumentele prezentate în cadrul audierii.

Relevă că, potrivit art.76 lit.g) din Codul muncii, contractul individual de muncă se suspendă în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

De asemenea, raporturile de serviciu ale funcționarilor publici se suspendă de către autoritatea publică în temeiul art.53 lit.c) al Legii nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, în cazul recunoașterii în calitate de bănuit sau al emiterii în privința acestuia a unei ordonanțe de punere sub învinuire privind comiterea de către funcționarul public a unei infracțiuni care ar prejudicia imaginea, prestigiul, interesele legale ale autorității publice sau legate de exercitarea atribuțiilor fracției publice pe care o deține, pînă la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești

Totodată, se menționează că prevederile Legii nr. 158/2008 se aplică funcționarilor publici cu statut special în măsura în care aspectele respective nu sunt reglementate prin legi speciale, în conformitate cu art. 4 alin. (2) din legea menționată.

Prin urmare, autoritatea pârâtă consideră că, potrivit cadrului normativ aplicabil, respectiv art. 53 lit. c) și d) din Legea nr. 158/2008 și art. 76 lit. g) din Codul muncii, suspendarea din funcție a unui funcționar public față de care a fost trimisă în instanță o cauză penală este necesară, întrucât menținerea acestuia în funcție ar putea afecta credibilitatea instituției.

În susținerea acestei poziții este invocat și demersul Procuraturii Anticorupție nr. 7530 din 20.07.2017 privind suspendarea provizorie din funcție a învinuitului Roibu Sergiu, în calitate de specialist superior al Secției apărare împotriva incendiilor a Detașamentului salvatori și pompieri Centru al DSE mun. Chișinău, până la pronunțarea unei hotărâri definitive în cauza penală respectivă.

Autoritatea pârâtă mai arată că suspendarea din funcție are caracter obligatoriu și automat, constituind o măsură legală menită să protejeze angajatorul împotriva riscului continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor prejudiciabile ale faptei penale.

În această situație, se susține existența unei preeminențe a interesului public, iar suspendarea raportului de serviciu al maiorului serviciului intern Roibu Sergiu este apreciată ca fiind o măsură adecvată, adoptată în conformitate cu prevederile Codului administrativ nr. 116/2018.

În final, autoritatea pârâtă subliniază că decizia suspendării raporturilor de serviciu aparține angajatorului, în temeiul art. 53 lit. c) din Legea nr. 158/2008, având în vedere prejudiciul adus imaginii, prestigiului și intereselor legale ale autorității publice, precizând totodată că, prin emiterea ordinului de suspendare, angajatorul nu s-a pronunțat asupra vinovăției funcționarului public cu statut special și nici asupra răspunderii sale penale.

Prin **referința** din 27.02.2023, autoritatea pârâtă – **Ministerul Afacerilor Interne –** a solicitat instanței de judecată respingerea, ca neîntemeiată, a acțiunii în contencios administrativ formulate de către Roibu Sergiu. (f.d. 36-39)

În susținerea poziției sale, autoritatea pârâtă arată că, la data de 08 septembrie 2022, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență a emis Ordinul nr.111ef. privind suspendarea raportului de serviciu al căpitanului serviciului intern Roibu Sergiu. Nefiind de acord cu ordinul menționat, Roibu Sergiu Vasile a depus la Inspectoratul General pentru Situații de Urgență o cerere prealabilă, prin care a solicitat anularea Ordinului nr. 111 ef. din 08.09.2022, restabilirea raporturilor de serviciu și compensarea tuturor plăților pentru perioada absenței forțate de la muncă.

În urma examinării cererii prealabile, raportat la circumstanțele care au determinat emiterea ordinului contestat, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, în temeiul art. 76 lit. g) din Codul muncii, art. 53 lit. c) și d) din Legea nr. 158/2008 privind funcția publică și statutul funcționarului public, precum și art. 167 alin. (2) din Codul administrativ, a expediat reclamantului, la data de 31 octombrie 2022, răspunsul nr. 19/7-R-158/22, prin care cererea prealabilă a fost respinsă ca neîntemeiată, iar dosarul administrativ a fost transmis Ministerului Afacerilor Interne, în calitate de autoritate ierarhic superioară.

Prin răspunsul nr. 44/22-4476 din 04 noiembrie 2022, Ministerul Afacerilor Interne, prin avocatul reclamantului Marin Domente, l-a informat pe dl Sergiu Roibu despre susținerea poziției Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, reținând că nu au fost constatate iregularități în soluționarea speței, motiv pentru care cererea a fost respinsă ca neîntemeiată.

Ulterior, la data de 30 noiembrie 2022, avocatul Marin Domente, în interesele lui Roibu Sergiu, a sesizat Judecătoria Chișinău (sediul Râșcani) cu o cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Situații de Urgență și a Ministerului Afacerilor Interne, solicitând anularea ordinului de suspendare a raporturilor de serviciu.

Cu privire la pretențiile reclamantului privind suspendarea, Ministerul Afacerilor Interne menționează că art. 76 lit. g) din Codul muncii prevede expres că contractul individual de muncă se suspendă în circumstanțe ce nu depind de voința părților în caz de trimitere în instanța de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracțiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești.

În aceste condiții, autoritatea pârâtă apreciază alegațiile reclamantului ca fiind neîntemeiate, întrucât calitatea de inculpat a lui Roibu Sergiu în cauza penală nr. *****, pornită în baza ***** din Codul penal ***** și aflată pe rolul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), este incompatibilă cu munca prestată. Această incompatibilitate este susținută și de art. 52 alin. (1) lit. g) din Legea nr. 288/2016 privind funcționarul public cu statut special din cadrul

Ministerului Afacerilor Interne, care stabilește interdicția funcționarului de a întreprinde acțiuni interzise prin lege.

În mod subsidiar, se arată că, în urma consultării Portalului Național al instanțelor de judecată, a fost identificat un alt dosar penal în privința reclamantului, în care acesta are calitatea de inculpat pentru infracțiunea prevăzută de art. ***** din Codul penal *****, dosar aflat pe rolul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani), înregistrat la data de 10.08.2020.

Totodată, pârâtul invocă prevederile pct. 4 subpct. 11) și pct. 7 subpct. 9) din Codul de etică și deontologie al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 629/2017, potrivit cărora funcționarul public cu statut special are obligația de a se abține de la orice faptă care poate prejudicia imaginea, prestigiul sau interesele legale ale instituției și de a contribui, prin propria conduită, la consolidarea imaginii publice a acesteia.

Autoritatea pârâtă face trimitere și la Hotărârea Curții Constituționale nr.6 din 03 martie 2016, care statuează că suspendarea provizorie din funcție se dispune atunci când săvârșirea unei infracțiuni intenționate face incompatibilă exercitarea funcției, această măsură având scopul de a proteja instituția împotriva riscului continuării activității ilicite și al extinderii consecințelor periculoase ale faptei penale, precum și de a păstra prestigiul instituției (pct.52).

Concomitent, în pct. 84 al Hotărârii menționate se stipulează că reglementările privind suspendarea raporturilor de serviciu ale funcționarului public, în cazul recunoașterii în calitate de bănuit sau emiterii în privința acestuia a ordonanței de punere sub învinuire, Curtea observă că măsura are ca scop, printre altele, protejarea prestigiului profesiei ori a funcției exercitate, textul legal neimpunând alte condiții precum ar fi săvârșirea de infracțiuni incompatibile cu funcția deținută.

De asemenea, se arată că, potrivit art. 200 alin. (3) din Codul de procedură penală, suspendarea provizorie din funcție o decide administrația instituției în care activează învinuitul ori inculpatul, în condițiile legii, la demersul procurorului care conduce, sau, după caz, efectuează nemijlocit urmărirea penală. Hotărârea administrației instituției de suspendare din funcție poate fi atacată la judecătorul de instrucție

În speță, în cadrul Inspectoratului General pentru Situații de Urgență a parvenit demersul Procuraturii Anticorupție privind suspendarea provizorie din funcție a învinuitului Roibu Sergiu, până la adoptarea unei hotărâri definitive în cauza penală.

În consecință, Ministerul Afacerilor Interne concluzionează că temeiul suspendării din funcția publică cu statut special invocat în actul administrativ contestat este unul care nu depinde de voința părților, iar trimiterea dosarului penal în instanța de judecată a avut loc independent de voința angajatorului, acestuia revenindu-i obligația legală de a suspenda raportul de serviciu.

În conformitate cu art. 35 alin. (2) din Legea nr. 288/2016, suspendarea din funcția publică cu statut special se realizează prin ordinul angajatorului sau al persoanei împuternicite de către acesta, cu respectarea prevederilor legale.

Se subliniază că, prin actul administrativ contestat, nu s-a dispus încetarea raporturilor de serviciu ale reclamantului, ci doar suspendarea acestora, măsură cu caracter temporar.

În concluzie, Ministerul Afacerilor Interne consideră că actul administrativ emis de Inspectoratul General pentru Situații de Urgență în privința reclamantului Roibu Sergiu este legal, emis cu respectarea competenței și procedurii stabilite de lege.

În ședința de judecată, reclamantul Roibu Sergiu, fiind asistat de avocatul Domente Marin, a solicitat admiterea acțiunii, invocând motivele de fapt și de drept expuse în cererea de chemare în judecată.

Reprezentantul pârâtului – Inspectoratul General pentru Situații de Urgență, Condrea Rodica, nu a recunoscut acțiunea, solicitând respingerea acesteia ca neîntemeiată.

Reprezentantul pârâtului – Ministerul Afacerilor Interne, Modîrcă Lilia, nu a recunoscut acțiunea, solicitând respingerea acesteia ca neîntemeiată.

Aprecierea instanței de judecată:

Audiind explicațiile participanților la proces, examinând materialele dosarului și apreciind probele administrate prin prisma prevederilor art. 130 din Codul de procedură civilă, coroborate cu normele legale incidente speței, instanța de judecată concluzionează că acțiunea dedusă judecății este neîntemeiată și urmează a fi respinsă, din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 189 alin. (1) și (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ. O acțiune în contencios administrativ poate fi înaintată și atunci când autoritatea publică nu a soluționat în termen legal o cerere.

Potrivit art.206 alin.(1) Cod administrativ, o acţiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: a) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ individual (acţiune în contestare); b) obligarea autorităţii publice să emită un act administrativ individual (acţiune în obligare); c) impunerea la acţiune, la tolerare a acţiunii sau la inacţiune (acţiune în realizare); d) constatarea existenţei sau inexistenţei unui raport juridic ori nulităţii unui act administrativ individual sau a unui contract administrativ (acţiune în constatare); sau e) anularea în tot sau în parte a unui act administrativ normativ (acţiune de control normativ).

În conformitate cu art. 208 alin. (1) Cod administrativ, în cazurile prevăzute de lege, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ, se va respecta procedura prealabilă.

Verificând acțiunile întreprinse de reclamant în vederea valorificării drepturilor și intereselor sale legitime, instanța de judecată constată că procedura prealabilă a fost respectată, iar acțiunea a fost înaintată în termenul prevăzut de lege, fiind întrunite condițiile de admisibilitate.

În ceea ce privește competența de soluționare a cauzei, instanța reține că, potrivit prevederilor art. 191 alin. (1), art. 192 alin. (2) și art. 196 alin. (1) din Codul administrativ, competența de examinare a prezentei acțiuni revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), motiv pentru care acțiunea a fost depusă cu respectarea normelor de competență materială și teritorială.

Potrivit art. 194 alin. (1) din Codul administrativ, în procedura primei instanţe, în procedura de apel şi în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătoreşti se soluţionează din oficiu probleme de fapt şi de drept.

În acord cu art. 195 din Codul administrativ, procedura acţiunii în contencios administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art. 169–171.

În concordanță cu art. 218 din Codul administrativ, examinarea şi soluţionarea în fond a acţiunii în contencios administrativ are loc conform prevederilor Codului de procedură civilă, cu următoarele excepţii:

a) examinarea şi soluţionarea acţiunii în contencios administrativ are loc în şedinţă publică, iar în cazuri de excepţie stabilite de lege – în şedinţă închisă. Participanţii la proces se citează; în citaţie se comunică locul, data şi ora şedinţei. Dacă participanţii la proces convin de

comun acord, examinarea şi soluţionarea acţiunii în contencios administrativ are loc în procedură scrisă;

b) instanţa de judecată acceptă probele prezentate după termenul stabilit în faza de pregătire pentru examinarea în fond a acţiunii în contencios administrativ, numai dacă participanţii la proces justifică şi probează imposibilitatea prezentării probelor în termenul stabilit de instanţă;

c) participanţii la proces care s-au prezentat cel puţin o dată în şedinţa de judecată pe parcursul examinării acţiunii în contencios administrativ sau au efectuat acte de procedură în contextul examinării acţiunii în contencios administrativ nu pot invoca lipsa citaţiei pentru efectuarea actelor de procedură la o dată ulterioară;

d) neprezentarea la şedinţa de judecată, fără motive temeinic justificate, a participanţilor şi/sau a reprezentanţilor lor nu împiedică soluţionarea acţiunii în contenciosul administrativ.

În temeiul art. 219 din Codul administrativ, instanţa de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declaraţiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanţi.

Instanţa de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greşelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete şi pentru depunerea tuturor declaraţiilor necesare constatării şi aprecierii stării de fapt. Instanţa de judecată indică asupra aspectelor de fapt şi de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată nu are dreptul să depăşească limitele pretenţiilor din acţiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanţii la proces.

Instanţa de judecată poate avea o discuţie juridică cu participanţii la proces sau poate da în scris indicaţii cu privire la situaţia de drept a cauzei examinate.

Potrivit art. 93 din Codul administrativ, fiecare participant probează faptele pe care îşi întemeiază pretenţia. Prin derogare de la prevederile alin. (1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În același timp, conform art. 118 alin. (1) și (3) din Codul de procedură civilă, fiecare parte trebuie să dovedească circumstanţele pe care le invocă drept temei al pretenţiilor şi obiecţiilor sale dacă legea nu dispune altfel. Circumstanţele care au importanţă pentru soluţionarea justă a cauzei sunt determinate definitiv de instanţa judecătorească pornind de la pretenţiile şi obiecţiile părţilor şi ale altor participanţi la proces, precum şi de la normele de drept material şi procedural ce urmează a fi aplicate.

Potrivit art. 121 din Codul de procedură civilă, instanţa judecătorească reţine spre examinare şi cercetare numai probele pertinente care confirmă, combat ori pun la îndoială concluziile referitoare la existenţa sau inexistenţa de circumstanţe, importante pentru soluţionarea justă a cazului, iar art. 122 din Codul de procedură civilă prevede că, circumstanţele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probaţiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante. Admisibilitatea probelor se determină în conformitate cu legea în vigoare la momentul eliberării lor.

În conformitate cu art. 225 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, instanţa de judecată nu este competentă să se pronunţe asupra oportunităţii unui act administrativ. Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreţionar se limitează la faptul dacă autoritatea publică: a) şi-a exercitat dreptul discreţionar; b) a luat în considerare toate faptele relevante; c) a respectat

limitele legale ale dreptului discreţionar; d) şi-a exercitat dreptul discreţionar conform scopului acordat prin lege.

Fiind investită cu atribuția cercetării stării de fapt din oficiu, în temeiul art. 22 și art. 219 din Codul administrativ, instanța de judecată reține că obiectul examinării prezentei cauze îl constituie anularea Ordinului nr.111ef din 08.09.2022 cu privire la suspendarea raportului de serviciu și achitarea drepturilor salariale pentru perioada de absență forțată de la muncă.

Din actele și materialele cauzei, instanța de judecată reține că, la data de 30.08.2022, în privința reclamantului Roibu Sergiu a fost inițiată din oficiu o procedură administrativă, în temeiul raportului IGSU nr. 3/1363/1 din 29.08.2022, ca urmare a constatării faptului că acesta avea calitatea de inculpat într-o cauză penală pornită pentru comiterea infracțiunii prevăzute de ***** din Codul penal *****, aflată pe rolul Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, dosar nr. ***** (f.d. 12, 14–15 dosar administrativ).

Se subliniază că Roibu Sergiu nu a informat angajatorul despre dobândirea calității de bănuit/învinuit/inculpat, contrar prevederilor pct.7 subpct. 25) din Hotărârea Guvernului nr. 409/2017 privind aprobarea Statutului disciplinar al funcționarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne.

În aceste circumstanțe, la data de 08.09.2022, Inspectoratul General pentru Situații de Urgență a emis Ordinul nr. 111 ef. privind suspendarea raportului de serviciu al căpitanului serviciului intern Roibu Sergiu (f.d. 11–13 dosar judiciar).

Nefiind de acord cu ordinul menționat, Roibu Sergiu a formulat o cerere prealabilă, solicitând anularea Ordinului nr. 111 ef. din 08.09.2022, restabilirea raporturilor de serviciu, precum și compensarea tuturor drepturilor salariale aferente perioadei absenței forțate de la muncă (f.d. 14–17 dosar judiciar).

Prin răspunsul nr. 19/7-R-158/22 din 31.10.2022, cererea prealabilă a fost respinsă ca neîntemeiată, iar dosarul administrativ a fost transmis Ministerului Afacerilor Interne, în calitate de autoritate ierarhic superioară (f.d. 18–19 dosar judiciar).

Ulterior, prin răspunsul nr. 44/22-4476 din 04.11.2022, Ministerul Afacerilor Interne a susținut poziția Inspectoratului General pentru Situații de Urgență, reținând lipsa oricăror iregularități în soluționarea speței și respingând cererea ca neîntemeiată.

În acest context, la data de 30.11.2022, avocatul Marin Domente, în interesele lui Roibu Sergiu, a sesizat instanța de judecată cu prezenta acțiune în contencios administrativ.

Examinând materialele dosarului, argumentele invocate de părți și cadrul normativ incident, instanța constată că, la data emiterii Ordinului nr. 111 ef. din 08.09.2022, în privința reclamantului existau cauze penale pendinte, în cadrul cărora acesta avea calitatea procesuală de inculpat, circumstanță confirmată prin materialele dosarului și necontestată de părți. Aceste împrejurări au constituit temeiul inițierii procedurii administrative și al suspendării raportului de serviciu.

Conform art. 76 lit.g) din Codul muncii, contractul individual de muncă se suspendă în circumstanţe ce nu depind de voinţa părţilor în caz de trimitere în instanţa de judecată a dosarului penal privind comiterea de către salariat a unei infracţiuni incompatibile cu munca prestată, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti.

Totodată, potrivit art. 53 lit. c) din Legea nr. 158/2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, raporturile de serviciu ale funcționarului public se suspendă de către autoritatea publică în cazul recunoaşterii în calitate de bănuit sau al emiterii în privinţa acestuia a unei ordonanţe de punere sub învinuire privind comiterea de către funcţionarul public a unei infracţiuni care ar prejudicia imaginea, prestigiul, interesele legale ale autorităţii publice

sau legate de exercitarea atribuţiilor funcţiei publice pe care o deţine, până la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti.

Instanța reține că reclamantul, deține statut de funcționar public cu statut special, iar în conformitate cu art.4 alin.(2) din Legea nr. 158/2008, prevederile acestei legi sunt aplicabile acestei categorii de funcționari în măsura în care aspectele respective nu sunt reglementate prin legi speciale, fiind incidente, în speță, și dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 409/2017.

Potrivit pct.7 subpct.25) din Statutul Disciplinar al funcţionarului public cu statut special din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 409/2017, funcționarul este obligat să informeze neîntârziat structura de resurse umane a entităţii din care face parte și autoritatea specializată a Ministerului Afacerilor Interne despre dobândirea calităţii procesuale de bănuit, învinuit sau inculpat, precum şi despre măsurile procesuale penale dispuse ori hotărârile penale pronunţate împotriva sa.

Instanța constată că prima cauză penală în privința reclamantului, pornită pe semnele componenței de infracțiune prevăzute de ***** din Codul penal, a fost inițiată în anul 2017, iar cea de-a doua cauză penală, pornită pe semnele componenței de infracțiune prevăzute de art. ***** din Codul penal, a fost inițiată în anul 2020. Cu toate acestea, reclamantul nu a informat angajatorul despre dobândirea calității procesuale de bănuit, învinuit sau ulterior de inculpat și nici despre măsurile procesuale penale dispuse în privința sa, contrar obligațiilor legale ce îi reveneau.

Instanța mai reține că suspendarea raportului de serviciu în astfel de situații are caracter temporar și preventiv, reprezentând o măsură legală destinată protejării interesului public, a imaginii și credibilității autorității publice/instituției, precum și prevenirii unor eventuale consecințe prejudiciabile ce ar putea rezulta din exercitarea în continuare a funcției pe durata desfășurării procesului penal.

Cu referire la sarcina probei, instanța menționează că, potrivit art. 93 alin. (1)–(3) din Codul administrativ, fiecare participant la proces probează faptele pe care își întemeiază pretențiile, iar autoritatea publică probează faptele ce țin exclusiv de sfera sa. Din materialele dosarului rezultă că autoritatea pârâtă a verificat din oficiu existența cauzelor penale pendinte și a emis actul administrativ contestat cu respectarea principiilor legalității, imparțialității și diligenței administrative, consacrate de art. 22 și 23 din Codul administrativ.

Totodată, instanța constată că, reclamantul nu a prezentat probe care să ateste încetarea urmăririi penale, scoaterea sa de sub urmărire penală, clasarea procesului penal sau existența unei hotărâri judecătorești definitive, circumstanțe de natură să înlăture temeiurile care au stat la baza suspendării raportului de serviciu.

În aceste condiții, instanța apreciază că temeiurile legale ale suspendării raportului de serviciu nu au decăzut la momentul emiterii ordinului contestat, iar actul administrativ contestat a fost emis în limitele competenței autorității publice, cu respectarea condițiilor de legalitate și proporționalitate.

Prin urmare, analizând argumentele invocate de partea reclamantă prin prisma circumstanțelor de fapt ale speței și a cadrului normativ aplicabil, instanța conchide că acestea se întemeiază pe o interpretare eronată a normelor de drept material și nu sunt susținute prin probe pertinente și concludente.

În consecință, instanța de judecată concluzionează că acțiunea în contencios administrativ este neîntemeiată și urmează a fi respinsă.

În temeiul celor expuse și în conformitate cu prevederile art.art.224-225 din Codul administrativ, instanţa de judecată,

H O T Ă R Ă Ş T E :

Se respinge acțiunea depusă de avocatul Marin Domente în interesele lui Sergiu Roibu împotriva Ministerului Afacerilor Interne și Inspectoratului General pentru Situații de Urgență privind anularea Ordinului nr.111ef cu privire la suspendarea raportului de serviciu și achitarea plăților, ca neîntemeiată.

Hotărîrea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Centru).

Preşedinte de şedinţă, judecător Vitalii Ciumac